

V tistem hipu se je na sosednji ladji vnel boj za življenje in smrt. Pomorščaki, ki so se tresli za lastno življenje, so navalili na Attilia, da ga prisilijo oditi na našo ladjo. Iztrgal se jim je in bežal po krovu, slednjič se je obesil za vravno lestvico in v hipu visel na vrveh poleg rdeče luči.

Tedaj se je dogodilo. Naša ladja je drevela z vso silo proti »Svetemu Marku«. Jurko pa je planil na prednji konec ladje, kjer smo hranili puške, ki smo jih rabili ob ribjem lovu za streljanje delfinov. Videl sem ga, kako je pomeril na mornarja, visečega v vrveh.

Kot podlasica je planila k njemu Marija in mu iztrgala puško z rok: »Ne ga ubiti! Ne ga ubiti!«

Vnel se je med njima kratek boj, ki sem ga prekinil jaz. Polastil sem se v hipu Jurkove misli, priskočil, jima izvil puško, pomeril in ustrelil. Vse v enem hipu.

Attilio se je zgrabil za prsi, grozen, začuden krik se je izvil iz njega, padel je na drva... Tudi Marija je kriknila...

Nisem imel več časa ne misliti ne gledati. »Jurko k jadrom!« sem zavpil in planil h krmilu. Bil je še čas. Naša ladja se je zasuknila in hušknila zadnji hip kot črna pošast mimo ladje z Markovim levom in se oddaljila v črno noč...

Ko smo prižgali luči, smo opazili, da Marije ni nikjer. Preiskali smo ladjo do zadnjega kotička, nismo je našli. Izginila nam je bila v poslednji zmedi, potem, ko je počil strel...

Dva dni smo plavali po tistih vodah, da bi jo našli, o njenem truplu ni bilo sledu. Neke noči smo se tihi in žalostni izkrcali v domačem pristanišču. Jaz sem še pred jutrom izginil in se petindvajset let nisem prikazal več...

Ko je grbec Marko nehal pripovedovati, je bila ladja z Markovim levom že davno izginila, mi smo se umaknili na višjo skalo, sicer bi bili valovi pljuskali že čez nas. Borovci so mogočno šumeli.

»In Vi je še niste pozabili?« je vprašala gospodična.

»Ne vprašujte me o tem,« se je odpravljaj. »Tako je izginila, da se človeku zdi, da ni umrla, in še živi... Ne vprašajte me po nobeni stvari več! Vse ostalo je predolga

povest... Le danes, ko sem zagledal podobna jadra, me je zgenilo, kakor da je mrlič vstal iz grobov... Ne zamerite! Z Bogom!«

Odšel je. Med črnimi borovci, ki niso nehali peti, je izginila njegova grbasta postava. Naslednje dni se ni več ustavljal na skali, kakor da nama je dal polovico svoje duše in mu je za to žal.

Pismo

Jože Pogačnik

Bratom na Babilonskem

Ne prepoznam vas več, ljudje!
Odkar se ceste nam dele,
kot da ste davno rajni že.

Tak žalostna je vaša polt,
kot s senco vaš zavešen stan,
obraz vaš nem in temno-žolt,
pred durmi oreh vaš bolan.
Oči so vaše ujet tolmun,
iz vaših src ostró dehti —
kot vetra plač z Getzemani.
In v okna se vam blesk ni ujel,
rž na ozarah ne plodi,
na trate vam dež ne rosi.
Le kos je v trhlo drevje sel —
kot težek jad, črnó odet...

O vem, ljudje, zakaj tako!
Posodje suho vam je svet:
dotakneš se je — z mislijo —
in se ospe kot zreli cvet.

Meni je svet prebela obla hostija:
iz tisoč zrn, iz tisoč eno
in vse je z belo lučjo prepojeno,
v sredi zapisano božje ime
in Križ Gospodov mi čeznjo gré...

V žagradu sem kelih vzel
in sem ga povzdignil v nebo,
v svetlobi ves bel.
O, svet je eno
in vse je razsvetljeno
tako, da je svétlo
še mene obleklo:
od rok darujočih je pala
luč čez zemljó.